

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 16.

Anden Session.

14de Møde.

Tirsdagen den 29de October.

(Fortsat).

Flensborg: Jeg vil kun gjøre en ganske kort Bemærkning. Der er sagt Saameget idag, at det er umuligt for mig, at sammenfatte det og besvare det som jeg ønskede det. Jeg vil kun tillade mig gjentagende at gjøre opmærksom paa, at jeg ingenlunde har erklæret mig imod Erstatning, tværtimod er der Ingen, der med større Iver end jeg skal gribe et Forslag til Erstatning, som har nogen Rimelighed for sig. Men Tingen er, at, naar der ligger en enkelt Gaard i Jagtdistrictet, som vil afløse Jagten, og som maaskee ikke bestaaer af mere end 3 a 4 Tdr. Harkorn, og naar man da sætter Erstatningen f. Ex. til 1 Mk. for 1 Td. Harkorn, saa vilde det kun blive 4 a 5 Mk. i det Hele, og Jagten vil dog maaskee være aldeles spoleret for Jagteieren ved at denne enkelte Gaard faaer Jagten. Nu spørger jeg, hvad er en saadan Betaling? Men, kan der blot udfindes en passende Norm for Betalingen, skal Ingen hellere end jeg slutte mig dertil.

Schytte: Der gaaer en saa umiskjendelig Omhu, for at see Jagtretten indskrænket igjennem det hele Udkast og igjennem den Betænkning, som Udvalgets Majoritet har afgivet, at det vistnok maa erkjendes, at der betydeligt er sørget for de ikke jagtberettigede Brugeres Interesse. Men, naaget det efter den Udvei, som Udvalgets Pluralitet har valgt, at nemlig Halvdelen af Brugerne paa Fæstegodsjerne skal kunne forlange Afløsning, er rimeligt, at denne hyppigere vil finde Sted, saa er det dog desuagtet sandsynligt, at Jagtretten i mange Tilfælde vil bibeholdes, og Ulemperne saaledes dog paa sine Steder ikke blive ubetydelige. Jeg kunde derfor meget ønske,

at den Wei, som i Lovudkastet er betegnet, at den Skadelidte skulde gaae, for at komme til Erstatning saavel for Skade ved Jagtens Udøvelse som Wildtskade, kunde noget simplificeres, da den i mine Tanker er meget vanskelig, besværlig, omstændelig og bekostelig, ja ofte usikker. Det fremgaaer af alle de Actstykker, som foreligge i denne Sag, at det er hoist vanskeligt, ja saagodtsom ugjorligt, at udfinde bestemte Regler for Erstatningens Fastsættelse for Wildtskade, og det vil saaledes i de fleste Tilfælde være uopnaaeligt for vedkommende Skadelidte ad Retsvæien at faae sin Fordring paa Erstatning gjort gjeldende. Jeg er derfor kommen paa den Tanke, og ytrer den ogsaa kun som en saadan, om det ikke kunde være tænkeligt, at de Mænd, som efter Lovudkastet skulle udvælges til at ordne Afløsningsvæsenet, tillige kunde overtage den Forretning i foresaldende Tilfælde at afgjøre Spørgsmaalene om Stadeserstatningen. Kan man anfortroe dem det vistnok vigtigere Hverv at bestemme Erstatningen for Afløsningen, forekommer det mig ogsaa, at det ligger nær at anfortroe dem Afgjørelsen af Stadeserstatningen. Forholdet vil derved i høi Grad simplificeres, Bekostningerne blive mindre, og, da Sagen ofte kunde blive afgjort paa selve Stedet af Folk, der kjende de locale Forhold, vil vistnok Meget kunne afgjøres i Mindelighed, som under andre Omstændigheder vilde volde Bryderter og Trætte. Jeg anseer ikke dette Punkt for uvigtigt; thi paa de Steder, hvor Wildtstanden bliver tilbage, netop naar Afløsning finder Sted paa mange andre Steder, og Wildtet derfor i det Hele bliver saameget desto rarere, der vil jo Wildtet blive saameget mere conserveret, og Skaden af det kan derfor befrygtes paa saadanne Steder at blive større. Jeg er Røgmand i Sagen, og veed derfor ikke, hvorvidt denne min Tanke kan have